अस्ति पाटलिपुत्राख्यं पुरं पृथ्वीविभूषणं,
तस्मिंश् च धर्मगुप्ताख्यो बभूव 'एको महाबणिक् । 64
तस्य चन्द्रप्रभा 'इत्य् आसीद् भार्या, सा च कदाचन
सगर्भा 'अभूत्, प्रासूत 'अथ कन्यां सर्वाङ्गसुन्दरीं । 65
सा कन्या जातमात्रा 'एव कान्तिद्योतितवासका
चक्रे सुव्यक्तम् आलापम् उत्थाय 'उपविविशे च । 66
ततो विस्मितवित्रस्तं स्त्रीजनं जातवेश्मनि
दृष्ट्वा स धर्मगुप्तो ऽत्र सभयः स्वयम् आययौ । 67
पप्रच्छ कन्यकां तां च प्रणतस् तत्क्षणं रहः,
भगवत्य् अवतीर्णा 'असि का त्वं मम गृहेष्व् इति । 68
सा 'अप्य् अवादीत्, त्वया न 'एव देया कस्मैचिद् अप्य् अहं,
गृहस्थिता शुभा 'अहं ते, पृष्टेन 'अन्येन तात किं । 69
इत्य् उक्तः स तया भीतो धर्मगुप्तः स्वमन्दिरे
गुप्तं तां स्थापयामास मृता 'इति ख्यापितं वह्निः । 70
ततः सोमप्रभानाम्ना सा कन्या ववृधे क्रमात्
मानुषेण शरीरेण रूपकान्त्या तु दिव्यया । 71
एकदा च प्रमोदेन मधूत्सवविलोकिनीं
हर्म्यस्थां गुहचन्द्राख्यो बणिक्पुत्रो ददर्श तां । 72
स मनोभववल्ल्या 'इव सद्यो हृदयलग्नया
तया मुमूर्छ 'इव, तदा कृच्छ्राच् च स्वगृहं ययौ । 73

Digitized by Google